

Sygn. akt V.2 Ka 498/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Protokolant: Ewelina Grobelny

w obecności Anny Żak Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2016 r.

sprawy: **1. P. D. /D./,**

syna J. i B.,

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwa z art. 288 § 1 kk, art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk i art. 226 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

2. R. D. /D./,

syna J. i B.,

ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 288 § 1 kk, art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk i art. 226 § 1 kk przy zast. art. 11 § 2 kk i art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 3 czerwca 2016r. sygn. akt III K 579/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. przyznaje z funduszu Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej:

- M. J. za obronę z urzędu w II instancji oskarżonego P. D.,
- L. M. za obronę z urzędu w II instancji oskarżonego R. D.,

kwoty po 420 (czterysta dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwoty po 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy),

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze.

SSO Jacek Myśliwiec

Sygn. akt V. 2 Ka 498/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rybniku wyrokiem z dnia 3 czerwca 2016r., sygn. akt III K 579/15, uznał oskarżonego R. D. za winnego tego, że:

- w dniu 16 lipca 2015 roku, w R. przy skrzyżowaniu ulic (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. D., kopiąc nogami w samochód osobowy marki F. (...), o numerze rejestracyjnym (...) dokonał uszkodzenia jego elementów w postaci klosza tylnej prawej lampy oraz lampy lewej, wgniecenia w tylnej części błotnika prawego, zarysowania powłoki lakierniczej na tylnym zderzaku oraz elementu maskującego gniazdo na wtyczkę sterowania lewego lusterka zewnętrznego, w wyniku czego powstały straty w wysokości co najmniej 2.000 zł, na szkodę B. P., przy czym Sąd przyjął, że wartość szkody wyniosła 3.697,97 zł, tj. czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 288 §1 kk i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- w dniu 16 lipca 2015 roku w mieszkaniu przy ul. (...), w R. stosował przemoc fizyczną wobec sierżanta R. M., funkcjonariusza Policji z Komendy Miejskiej Policji w R., polegającą na uderzeniu go ręką w łokieć i kopnięciu w prawe kolano czym naruszył nietykalność cielesną wymienionego funkcjonariusza a nadto działając wspólnie i w porozumieniu z P. D. w mieszkaniu wskazanym powyżej oraz budynku Komendy Miejskiej Policji w R. wielokrotnie znieważał funkcjonariuszy Komendy Miejskiej Policji w R. tj. starszego sierżanta W. G., sierżanta R. M., sierżanta K. S. i starszego posterunkowego R. P. słowami powszechnie uważanymi za obelżywe oraz groził im pozbawieniem ich życia, przy czym czynu tego dopuścił się w związku i podczas pełnienia przez pokrzywdzonych obowiązków służbowych oraz w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej, w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Rybniku wyrokiem z dnia 24.02.2011 roku, w sprawie o sygn. akt III K 1170/10, o czyn z art. 222 § 1 kk, którą odbywał w okresie od 24.08.2012 roku, do 19.06.2013 roku, przy czym Sąd przyjął, że czyn ten popełnił w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 24 lutego 2011 roku w sprawie o sygn. akt III K 1170/10 za podobne przestępstwo umyśle z art. 224 § 1 kk i art. 226 § 1 kk i art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 04 października 2010 roku do 05 listopada 2010 roku oraz od 21 sierpnia 2012 roku do 19 czerwca 2013 roku, to jest czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk i art. 226 § 1 kk w zw. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i art. 64 § 1 kk i za to na mocy art. 224 § 2 kk w zw z art. 224 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 §1 kk i art. 86 §1 kk w miejsce orzeczonych oskarżonemu R. D. kar pozbawienia wolności sąd wymierzył jedną karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 46 §1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonych P. D. i R. D. solidarny obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz B. P. kwoty 3.697,97 złotych oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 3.000,00 złotych.

Na mocy art. 63 § 1 i 5 kk Sąd zaliczył oskarżonemu R. D. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 16 lipca 2015 roku do dnia 18 lipca 2015 roku, to jest 2 dni.

Na mocy art. 29 ust. 1 Ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii adw. L. M. kwotę 588,00 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu świadczonej

na rzecz oskarżonego R. D. i kwotę 135,24 złotych stanowiącą stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok co do winy i kary, a na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj:

a) art. 4 oraz 410 kpk poprzez brak uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego oraz oparcie wyroku wyłącznie na okolicznościach obciążających oskarżonego,

b) art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę zebranego materiału dowodowego, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego,

c) art. 424 kpk poprzez:

- brak konkretnego i przekonującego wskazania, na jakich podstawach materiał dowodowy obciążający oskarżonego uznany został za wiarygodny, a dowody i okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego stały się wyłączną podstawą wyroku, mimo ich wyraźnej wewnętrznej sprzeczności,
- brak wskazania, jakie konkretne ustalenia faktyczne zostały poczynione w oparciu o jakie dowody, albowiem powołanie całości materiału dowodowego na koniec ustaleń faktycznych Sądu I instancji wyklucza możliwość oceny, co konkretnie ustalił Sąd w oparciu o jaki dowód, co narusza art. 424 kpk,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał istotny wpływ na jego treść, a wynikający z przyjęcia, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów z art. 222, 224 i 226 kk, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy oraz wszystkie okoliczności sprawy wskazują, iż oskarżony nie jest winny popełnienia w/w czynów.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia przypisanych mu czynów z art. 222, 224 oraz 226 kk, względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługiwała. Apelacja ta w zakresie w jakim kwestionowała ustalenia faktyczne w zaskarżonym wyroku pozbawiona jest słuszności. Polemizując z ustaleniami faktycznymi autor apelacji usiłował wykazać, że Sąd I instancji bezpodstawnie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom współoskarżonych i zeznaniom świadka B. D. zaprzeczającym aby oskarżony R. D. dopuścił się przypisanego mu przestępstwa i ustalenia oparł na zeznaniach świadków (funkcjonariuszy biorących udział w interwencji), które zdaniem skarżącego budzą wątpliwości co do ich wiarygodności. Skarżący kwestionował nadto ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji podnosząc, że zgromadzone w sprawie dowody oceniono przekraczając granicę swobodnej oceny dowodów.

Przed odniesieniem się do tego ostatecznego stwierdzenia należy przede wszystkim podkreślić, że wynikające z art. 7 kpk prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw sądu, a zarzut obrazy tego przepisu może być skuteczny tylko wtedy gdy zostanie wykazane że sąd orzekający oceniając dowody – naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ocenie dowodów wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia byłby słuszny tylko wtedy gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach które nie mają potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd

Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem Sąd ten wskazał dowody na których oparł ustalenia co do przebiegu zajścia i zachowania się w jego trakcie oskarżonego, a jednocześnie wskazał przesłanki którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Sąd I instancji – mając do wyboru przeciwstawne relacje dotyczące przebiegu zdarzenia – poczynił ustalenia opierając się na zeznaniach pewnej grupy świadków (biorących udział w interwencji funkcjonariuszy policji) uznając je za wiarygodne, zaś wyjaśnieniom współoskarżonych i zeznaniom świadka B. D. tego waloru odmówił.

Z faktu, że Sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów – do czego zresztą był zobowiązany nie wynika samo przez się że poczynione ustalenia faktyczne są błędne jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie nie wykracza poza ramy określone w przepisach postępowania zwłaszcza zaś w art. 4 i 7 kpk.

W istocie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny, nie przekroczył granic oceny swobodnej, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, zaś swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Co do wyjaśnień współoskarżonych i zeznań świadka B. D. na które w apelacji powołuje się skarżący to wypada tylko zauważyć, że tak wyjaśnienia współoskarżonych jak i zeznania świadka zostały poddane przez Sąd I instancji wnikliwej analizie i konfrontując je z całokształtem ujawnionych okoliczności Sąd Rejonowy uznał je za niewiarygodne. Taka ocena tych dowodów nie zawiera w sobie ani błędu, ani nie jest oceną dowolną skoro została poparta analizą całokształtu okoliczności sprawy.

Co do świadków, na podstawie zeznań których sąd merytoryczny oparł swoje ustalenia faktyczne to zeznania te co do istotnych dla sprawy elementów są z sobą zbieżne. Występujące różnice w zeznaniach omawianej w tym miejscu grupy świadków dotyczą okoliczności mało istotnych lub wręcz nieistotnych dla sprawy, w żadnym jednak razie nie dyskredytują one wartości dowodowej zeznań tych świadków.

Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter czysto polemiczny, sprowadziły się do negowania ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi. W żadnym zaś razie nie podważyły one trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu przestępstwa.

Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy, ani też podstaw do jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Wymierzone oskarżonemu tak kary jednostkowe jak i łączna pozbawienia wolności nie mogą być postrzegane jako kary rażąco niewspółmiernie surowe. Oskarżony R. D. jest bowiem sprawcą niepoprawnym, wielokrotnie karany, aktualnie odpowiadającym w warunkach recydywy określonej w art. 64 §1 kk. Ten zespół okoliczności obciążających sprawia iż również w aspekcie kary brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku.

Z tych względów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.